

N:r 14.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 juli 1910

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

69 årg.

Innehåll: Stärkta med kraft genom hans Ande, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Svenska Missionsförbundets i Amerika årsmöte och tjugufemårsjubileum (med porträtt av C. A. Björk och E. G. Hjerpe). — Från Lappland: Brev från E. A. Landin och S. R. Hellgren. — Måns Nilsson, av K. V. Melin, (med porträtt). — Gustaf Hultgren, av J. F. Malmlof (med porträtt). — Edw. Fröding, av J. Nyrén (med porträtt). — Till Pietistens läsare och vänner, av P. W. — Från redaktion och expedition. — Missionsskolan: Rektor Wikander avgår (med porträtt av Wikander). — Från verksamhetsfältet. — Skulden betald. — Herre, föröka min tro, poem av J. Elfström. — Läs bibeln, av C. A. Björk. — Sjukbesök, av Hj. Ekman. — Förtröstan till Gud. — Gif akt på varningen, av D. M-n. — En ordningsfråga av K. W-g. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. B. Gauffin. — Annonser.

Stärkta med kraft genom hans Ande.*

Jag böjer mina knän till fadern, på det han må giva eder enligt sin härlighets rikedom att varda stärkta med kraft genom hans Ande till den invärtes människan. Ef. 3: 16.

Nu beder aposteln här, att Gud må giva de troende enligt sin härlighets rikedom. Med Guds härlighet eller majestät menar han Gud själv med alla hans egenskaper. Därför kallas ock i bibeln Gud rent av med namnet *majestätet*, såsom då aposteln säger, att Kristus är uppfaren till himmelen och har satt sig på *majestätets* eller härlighetens högra sida i himmelen. (Ebr. 1: 3).

Detta Guds majestät är rikt. På vad? På allt gott, som tänkas kan. Allt vad vi någonsin kunna behöva, allt vad den bästa behöver, allt vad den sämsta behöver, allt vad den behöver, som är honom närmast, allt vad den behöver, som är allra längst bortkommen från honom — allt sammanfattas i »Guds härlighets rikedom». Den är omätlig och outgrundlig, såsom vi ha sett i en av de föregående verserna.

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Nu bad aposteln, att Gud måtte giva de troende att *varda stärkta med kraft genom hans ande*. De voro i sig själva svaga, och det äro alla människor. Även de allra mest erfarna, även de allra mest starka kristna äro dock i sig själva svaga, deras kraft beror på Gud. Aposteln Petrus fick av Herren själv tillnamnet Petrus, vilket betyder hälleberg. Det betecknade kraft. Men se, så snart han började förhäva sig, var han till den grad svag och eländig, att man knappt kan se något ömkligare. Då en tjänstekvinna tilltalade honom och sade: Du var också med Jesus, blev han så rädd, att han icke bara förnekade Kristus, utan svor och förbannade och sade: »Gud förbanne mig, om jag känner den människan.»

Ja, vår egen kraft ej hjälpa kan, vi voro snart förströdda, sjunger Luther, han som annars anses såsom en riktig troshjälte. Ve därför den, som börjar att förlita sig på sin egen kraft. Det är då icke långt till fall. Vill du bliva bestående, vill du ha kraft att övervinna i allt, kraft att övervinna i alla frestelser, i alla svårigheter, i alla lidanden, vill du ha kraft att hålla ut intill änden, ja, då skall du icke säga: »Jag är stark nog, ingen behöver vara rädd för mig,» utan du skall säga: »Herre Jesus, som du ser, är jag en svag stackare, bevara mig till höger och bevara mig till vän-

ster, bevara mig på alla sidor, att jag icke må stupa och falla.»

Man får understundom se, huru gamla, allvarliga, troende kristna kunna falla förfärligt djupt, bara därför, att de börjat tycka, att de äro starka och duktiga nog och icke behöva ligga så tätt vid korset, som de förut gjort, tycka att de icke behöva så mycket stödja sig vid Gud, som de förut gjort.

Huru gick det icke med David, och hur har det icke gått med många andra heliga? O, må Gud giva oss nåd, att vi blifva stärkta med hans kraft, annars kan ingen blifva beständande.

Genom hans ande säger aposteln. Det är icke genom våra egna åtgöranden, utan genom hans ande, som vi skola blifva stärkta. Aposteln säger i kap. 6: Varen starke i Herren och i hans starkhets kraft. Märk: i *hans* starkhets kraft. Det är hans kraft, som skall göra det. Och hans kraft skall fullkomnas i vår svaghet (2 Kor. 12: 9).

Jag skall leda dig med mina ögon på den rätta vägen för *mitt* namns skull, säger Herren. Det är sätet att få kraft att blifva beständande på den rätta vägen, att bli bevarad, så att du icke kommer in på avvägar och till slut kommer alldeles vilse. Jag — jag — jag skall göra det, och det för *mitt* namns skull, icke för ditt eller för något annat namns skull. I Kol. 1: 9 följ. säger aposteln: För den skull upphöra icke heller vi från den dag, då vi fingo höra det, att bedja för eder och begära, att I mån varda uppfyllda med kunskapen om hans vilja i all andlig vishet och insikt, för att vandra Herren värdigt till allt behag, bärande frukt i varje gott verk och växande genom Guds kunskap, *med all kraft kraftiga gjorda* enligt hans härlighets starkhet till all uthållighet. Se där, huru aposteln framhåller, att det är allt beroende på Guds vilja, på Guds välbehag, på Guds kraft. I Herren har jag rättfärdighet och starkhet, säger profeten. Han är den, som gör mig rättfärdig och stark, så att intet ont skall omstörta mig, huru stort det än må vara. Och för att få erfara det behöfver man visserligen icke vara någon profet eller apostel.

Var och en, även den svagaste, som enfaldigt och uppriktigt håller sig till Herren, skall få denna kraft. Inga helvetets makter skola kunna omstörta honom. Det är *Herrens* sak att bevara honom, och Herren skall förvisso icke fela. Den som sitter i skuggan av hans vingar, han behöfver intet frukta. Om tusen falla på hans ena sida och tio tusen på hans andra, så skall det dock icke drabba på honom (Ps. 91).

Den som står på klippan, han kan vara trygg, även om han är den allra svagaste, hur mycket det än stormar på havet runt omkring. Men den, som stiger ned från klippan i vattnet, han förgås i stormen, även om han är stark som den väldigaste jätte.

Därför, du som känner dig svag, var icke rädd för det. Håll dig bara till Jesus. Han skall stärka dig. Du, som ibland tänker och säger: »det är omöjligt, jag kan icke uthärda längre,» var dock icke rädd. Herren skall stärka dig. Håll dig blott tätt till honom. Då skall du få se, att det går igenom dag efter dag. Ibland kan det synas som vore du alldeles på branten av

fördärvet. Men *branten* är icke *detsamma* som fördärvet. Nej, håll dig bara, som sagt, enfaldigt till Herren.

Det berättas om en martyr i Skotland, som var dömd att brännas, att han en dag försökte sticka sitt finger i ljuslågan för att känna, om han skulle uthärda att brännas. Det gjorde så ont, att han utropade: »Omöjligt, alldeles omöjligt, jag måste förneka, jag kan icke uthärda.» Nej, den dagen kunde han det icke. Men när nästa dag kom, då kom äfven den kraft, som han behövde. Och det var icke bävande och suckande utan triumferande, som han steg upp på bålet och sjöng Guds lov, till dess lågorna tystade hans mun.

Var icke rädd. Herren vill stärka dig. Ja, säger du, men du kan icke begripa hur svårt jag har det. Däri har du kanske rätt. Men jag vet en, som begriper det, och det är Herren. Hur svårt du än må ha det, har du det aldrig så svårt som han, då han på korset utropade: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? Och han skall stärka dig. Han är pint och frestad för att kunna hjälpa dem, som frestas, säger aposteln. Och han skall stärka dig *genom sin Ande*. Ty allt det han gör, det gör han genom sin helige Ande. Aposteln säger i Rom. 15: 13: Hoppets Gud uppfyller eder med all glädje och frid i tron, på det I mån öfverflöda i hoppet i helig Andes kraft. Där ha vi det. Gud gör det, icke du af egen kraft, utan *han* verkar det i dig genom den helige Anden, som han gifver.

Aposteln visste, att han af sig själv icke var mer än en svag såpbubbla. Men i den helige Andes kraft var han som ett hälleberg. Ingen makt i himmelen eller på jorden kunde omstörta honom.

Därför säga vi om och om igen: håll dig bara tätt till Herren och var lugn. Var glad och sjung: Gud lever, Jesus lever, hans löften stå kvar, ingenting är ändrat i dem.

Till den invärtes människan, säger aposteln. En människa är ju på sätt och vis en dubbelvarelse. Jag har »en utvärtes människa», nämligen min kropp, och »en invärtes människa», nämligen min andliga natur. Aposteln säger därom i 2 Kor. 4: 16: För den skull falla vi icke modet, utan om ock vår utvärtes människa fördärvas, så förnyas däremot vår invärtes människa dag för dag. Säg du desamma orden efter, när du till din utvärtes människa känner dig svag, kanske sjuk och nedbruten. Det kan väl hända, att Gud också vill stärka din utvärtes människa. Det må du bedja honom om. Men om ock din utvärtes människa icke vill bli frisk och stark, om dess kraft allt mer och mer avtager, så att du blir allt mer och mer skröplig, eländig och svag, så behöfver det dock icke inverka på din invärtes människa. Hon kan under tiden vara stark, ja allt mer tillväxa i styrka. Ofta få vi se den allra härligaste bilden av den invärtes människans styrka hos gamla troende, som ligga där på dödsbädden, och vilkas kraft till den utvärtes människan är fullkomligt slut. Den invärtes människans himmelska kraft framstår ofta allra klarast där, vareist den utvärtes människans liv är nära att slockna som ett ljus, som brunnit ned.

För en tid sedan dog en medlem af Lutherska Missionsföreningen i Stockholm, en af dem som varit

med och bildat föreningen. Han satt och arbetade på kvällen till vid pass en kvart över 10. Han kände sig frisk och rask som vanligt. Klockan $1\frac{1}{11}$ hörde hans hustru från hans rum, att han hostade. Hon gick då in för att höra, om han behövde hjälp. Då stod han på golvet. Hon sade: »gå och lägg dig, annars förkyler du dig». — »Ja, om jag kan», svarade han. Så slog han ihop händerna och sade: »Herre Jesus, kommer du nu? Aldrig trodde jag, att du skulle komma så snart. O, du min trofaste, milde förlossare, kommer du redan nu?» — Och så var det slut.

Det är saligt att leva och dö i tron på Jesus, det är härligt att i hans kraft övervinna alla frestelser och till slut även den yttersta fienden, som är en förskräckelse för hela världen. Därför, hur viktigt du än må anse det, och hur mycket du än må göra för att din utvärtes människa må bli starkt, så kom ihåg, att det viktigaste är i alla fall, att den invärtes människan blir starkt genom anden med Guds kraft.

P. W.

Rom. 10: 14—17.

v. 14. Aposteln visar här, att ett åkallande är omöjligt utan tro. Men huru skola de bli troende, det är frågan, då de icke ha hört honom, och huru skola de höra, utan någon som predikar? Evangelii predikan är ett nödvändigt villkor för världens frälsning. Vägen till Gud är genom Kristus, men endast genom evangelium är det möjligt att lära känna Kristus. Antingen man nu vandrar vilse väg af okunnighet, emedan man icke hört evangelium, eller man går vilse, därför att man föraktar evangelium, så leder vilse väg bort ifrån Gud. Om jag skall resa till ett ställe, men far vilse väg, så kommer jag vilse, även om jag har allra största allvar att komma fram, även om jag är fullt viss på, att den väg, som jag går, är den rätta. Om jag söker vinna ett mål, t. ex. hälsa, men tager miste om vägen, så hjälper det icke, att jag har allvar, att jag tror och hoppas det bästa; jag vinner icke målet i alla fall. Det kan synas upprörande, och det är upprörande, men hvad vill man göra däråt? Predika och upplysa människorna (Ef. 3: 9), det är det enda, vi kunna göra. Det är ock den kristna församlingens och varje enskild kristens ovillkorliga plikt. Det är på församlingen, som Herren lagt det budet: Gån ut och gören alla folk till mina lärjungar. Huru tungt det ansvaret är, kan synas av Hes. 33: 8—9.

v. 15. Huru skola de predika, om de icke varda

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

utsända. Vem är det då, som sänder dem? Det är Kristus. Läs Joh. 4: 38, Apg. 26: 17, Matt. 10: 16. Herren Jesus vill icke veta av andra predikanter än sådana, som han själv sänder. Legoherdar kunna icke berömma sig av någon kallelse från honom, även om de äro aldrig än så lagenligt kallade av människor. Jämför Joh. 10: 7—13.

Aposteln anför här i mycket förkortad form Es. 52: 7. Slå upp och läs denna vers. Se även Nah. 1: 15. Stället hos Esaias syftar i sin närmaste historiska betydelse på frälsning ur den babyloniska fångenskapen, men aposteln anför och tillämpar profetens ord på den frälsning från synden, som Gud skulle giva genom Messias. De gammaltestamentliga profetierna hava ofta en dubbel betydelse: en närmare historisk och en fjärrare profetisk, syftande på Kristus. Läs t. ex. Es. 40: 3. I sin närmaste betydelse är det ett upprop att laga väg för Jehova, när han förer sitt folk tillbaka ur landsflykten, men däri ser evangelisten Matteus en profetisk förebild till frälsningen i Kristus, vars förebudande härld Johannes Döparen var. Se Matt. 3: 3. Det är icke bara i Guds utsagor utan även i Guds gärningar i Gamla Testamentet, som en profetisk betydelse ligger. Ett av de märkligaste exemplen därpå är kopparormens uppresande i öknen, varom Frälsaren själv talar i Joh. 3: 14. Att sådana händelser som påskalammens slaktande, uttaget ur Egypten, frälsningen från den Babyloniska fångenskapen m. fl. voro förebilder till frälsningen genom Kristus, det är alldeles uppenbart. Därav kommer det, att utsagorna om dessa händelser på samma gång bli profetior om den frälsning, som händelserna förebilda.

När profeten säger »förkunna frälsning», så säger Paulus »förkunna evangelium om det goda». Apostlarna äro ganska fria i sitt sätt att anför gammaltestamentliga utsagor. För dem kommer det icke så mycket an på själva ordalagen, som fast mer på saken. Med det goda menar aposteln då allt det goda, som Gud giver i sitt rike genom Messias. Och det är just, vad som menas med frälsning.

v. 16. Här talar aposteln om judarne och deras otro. De hava hört evangelium men icke varit evangelium lydiga. Märk, huru även här tron framställes såsom en lydighet. Jämför Rom. 1: 5. Därmed är också ytterligare betonat, att judarnes fördömmelse icke berodde på något ovillkorligt Guds beslut utan på deras egen olydnad. Denna olydnad var icke heller någonting oväntat eller överraskande, säger aposteln, ty redan profeten Esaias klagar: Herre, vem har trott vår predikan?

v. 17. Alltså är tron av predikan. Det ord, som här står i grundtexten, betyder egentligen: tron är av hörande. Det är ju också klart: man kan icke tro på någon, som man icke på något sätt hört eller förnummit. Märk, huru aposteln här hänvisar missionsverksamheten till ett enda medel, nämligen evangelii predikan. Allt, vad man annars försöker för att hjälpa till, är förfelat. Alla köttliga medel, såsom religionskrig eller utvärtes tillställningar och annat sådant, kan väl för ögonblicket synas verka till Guds rikets framgång, men i längden skall det visa sig, att det var bara till hinder.

Predikan är genom ett Kristi ord, säger aposteln, d. v. s. genom Kristi befallning. Det är Kristus, som tillsagt sina apostlar att gå ut och predika evangelium. Jämför Matt. 28: 19 f. Vanligen uppfattas denna vers såsom ville aposteln säga, att predikan är ett förkunnande av Kristi ord. Men vad aposteln här framhåller, det är att evangeliets predikan är en plikt, grundad på Kristi befallning.

P. W.

Svenska Missionsförbundets i Amerika årsmöte och tjugufemårsjubileum.

Svenska Evangeliska Missionsförbundets i Amerika årsmöte och tjugufemårsjubileum hölls i North Park, Chicago, den 21—26 juli i år.

Mötet öppnades tisdagen den 21 i det för tillfället uppsatta jubileumstältet i North Park av missionsföreståndaren C. A. Björk, som läste Es. 35 och ledde i bön och tack till Gud för hans rika välsignelse och hjälp i det flydda. Han hälsade de i stora skaror ankomna delegaterna och predikanterna hjärtligt välkomna. Sedan »silverkören», en samling av gamla sångare från tiden för Förbundets bildande, sjungit en sång, uppträdde lektor P. Waldenström, som just ankommit från sin långa resa, frisk och hurtig som vanligt. Han frambar Missionsförbundets i Sverige hjärtliga hälsning till Missionsförbundet i Amerika vid dess 25-årsjubileum samt liksom en hälsning från kronprinsen-regenten av Sverige, vilken han strax före sin avresa haft företrädde hos. Till konung Gustav, som senare hemkom från sin utländska resa, hade han sänt en skriftlig lyckönskan till följd av hans tillfrisknande, och såsom svar därpå var nu ett brev från konungen honom tillmötes i Chicago, vilket han nu uppläste, under det de församlade reste sig upp. Det hade följande lydelse:

Stockholms slott den 8 juni 1910.

Herr Lektor P. Waldenström.

Med anledning av skrivelsen den 5 innevarande månad får jag härmed på nådigaste befallning till Lektor Waldenström uttrycka H. M. Konungens varma tack för de uttalade lyckönskningarna i anledning av H. Majestäts tillfrisknande samt bedja Herr Lektorn vid Svenska Evangeliska Missionsförbundets jubileum i Chicago den 21 dennes till dess medlemmar framföra H. M. Konungens hjärtliga hälsning samt tillönskan om fortsatt gagnande värksamhet.

Med utmärkt högaktning

W. von Hofsten.

Denna hälsning mottogs med glädje och rörelse och beslöts att genast till Hans Majestät konungen av Sverige avsända följande telegram:

Till Konungen.

Svenska Evangeliska Missionsförbundet har med stor entusiasm och djup tacksamhet mottagit Eders

Majestäts hälsning. Gud välsigne Eders Majestät med sin nåds fullhet.

Björk.

Sedan åter en sång sjungits av silverkören, höll E. A. Skogsbergh en kraftig missionspredikan över Rom. 9: 1—3, 10: 1. En stilla högtidlig stämning rådde i det svagt upplysta tältet med den sköna naturen runt omkring, som upplystes av det härligaste månsken. Silverkören sjöng till sist: »Jag har satt väktare på dina murar», varefter O. Högfeldt avslutade med bön och tack till Gud för all välsignelse under de flydda åren.

På onsdagsmorgonen öppnades förhandlingarna med bibelläsning och bön av N. Frykman. Sedan sången: »Du ömma fadershjärta» sjungits, uppträdde lektor Waldenström och höll ett tal om endrätt och ansvarighet i den andliga verksamheten. Därefter uppläste han den textade hälsningsadress från Missionsförbundet i Sverige, av vilken vi i föregående nummer av Pietisten hade en fotografi införd.

Denna hälsning mottogs med glädje, och mötet visade sin tacksamhet för densamma genom att resa sig upp.

Delegaternas namn uppropades härpå. Och befunnos omkring 275 ombud vara närvarande. Ett så stort antal ombud kan icke något föregående årsmöte uppvisa.

Sedan några församlingar intagits i Förbundet och åtskilliga stadgeändringar blivit definitivt beslutade, vidtog behandlingen av den yttre missionens angelägenheter. Därvid beslöts bland annat, att till hösten utsända fyra nya missionärer till Kina samt nu genast liksom fyra nya missionärer till Alaska.

Till föreståndare för North Park College kallades pastor A. T. Frykman i Jamestown, N. Y.

Sedan beslut fattats angående åtskilliga anslag för den inre missionen, antogs följande resolution:

Att emedan den inre missionen inom Förbundet i det flydda varit icke så litet försummad, ofta till stor skada både för inre och yttre missionen, och emedan behovet av en kraftig och målmedveten inre mission nu är synnerligen skriande, i det att många tusental av våra landsmän i olika delar av detta land och Kanada äro utan evangelium och andlig vård, av vilka icke blott ett antal går förlorat varje år, utan missionen på dessa fält försvåras allt mer genom inflytelser från olika håll, så föreslås, att Förbundet härnäst på fullaste allvar gör sitt allra yttersta för att bedriva en kraftig inre mission, och att den exekutiva kommittén inom Förbundet i särskild mening lägges på hjärtat att tillse, att en sådan mission blir bedriven.

Till konungen av Sverige beslöts avsända följande skrivelse:

Eders Kungl. Maj:t.

Med synnerlig glädje och överraskning har Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Norra Amerikas Förenta Stater mottagit underrättelsen därom, att Eders Kungl. Maj:t. velat visa Missionsförbundet sitt intresse genom att bevilja f. d. lektor P. Waldenström ett bidrag av statsmedel för att besöka dess 25-årsjubileum. Vi bedja

härmed att till Eders Kungl. Maj:t. få uttala vår djupt kända tacksamhet för denna välvilja. På samma gång kunna vi försäkra Eders Maj:t., att vår känsla för det gamla fäderneslandet, redan förut varm, därigenom blivit på det kraftigaste stärkt. Gud välsigne Eders Maj:t. med sin nåds fullhet i Kristus Jesus. Gud välsigne hela det gamla, kära fäderneslandet.

Chicago, midsommardagen (den 24 juni), 1910.

Med djup vördnad och tillgivenhet
Svenska Evangeliska Missionsförbundets
i Amerika konferens

genom

C. A. Björk, ordf.

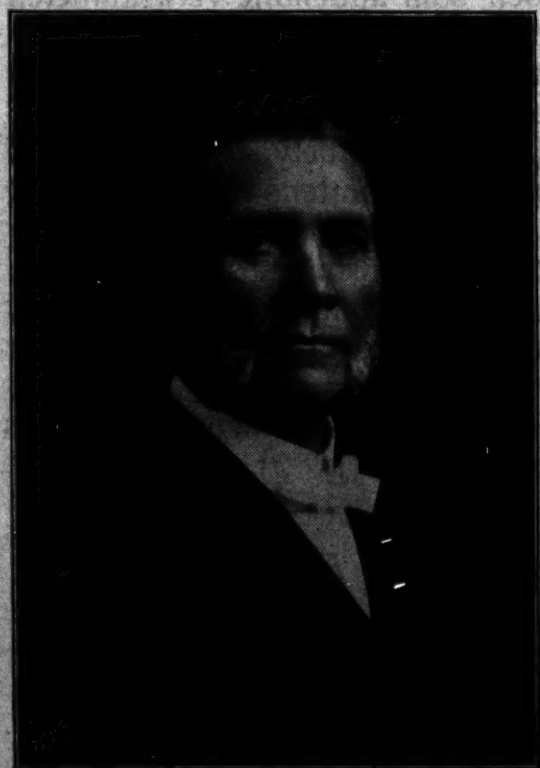
Till lektor Waldenström och emigrantmissionär P. Petersson, som i 25 år verkat i Förbundets tjänst bland invandrande svenskar, samt missionsföreståndare C. A. Björk m. fl. framfördes av Förbundet antagna s. k. tacksamhetsresolutioner.

I resolutionen till Björk heter det:

I betraktande av att vår missionsföreståndare, broder C. A. Björk, i 25 år eller från Förbundets bildande till närvarande stund tjänat Förbundet dels hela tiden såsom ordförande, dels en följd av år såsom missionsföreståndare, i den förra egenskapen omvald år efter år, vill årsmötet, i sammanhang med sin jubelfäst, till honom uttrycka sitt erkännande för den insats han gjort i Förbundets verksamhet med tacksamhet till Gud för den framgång Förbundet därunder rönt på den inre och yttre missionens fält. Må Herren rikligen välsigna vår missionsföreståndare och göra hans återstående levnadsdagar lyckliga.

Då val av styrelse skulle äga rum, uppträdde Förbundets gamle ordförande, pastor C. A. Björk, som under hela det gångna fjärdedels seklet troget tjänat på sin post, och undanbad sig återval.

Till ordförande valdes då pastor E. G. Hjerpe och till vice ordförande pastor E. Aug. Skogsbergh.

Pastor C. A. Björk,
den avgående missionsföreståndaren.

Sedan styrelsevalet ägt rum, framträdde pastor Hjerpe och tackade för det förtroende, som bevisats honom, samt bad om missionsvännernas understöd, då han väl kände det stora ansvar, som var förknippat med att efterträda den nu avgångne vördade ordföranden, som så länge och så framgångsfullt tjänat. Vice ordföranden, E. A. Skogsbergh, uppträdde därpå och talade å mötets vägnar till Björk, tackade honom för hans långvariga och trogna arbete i Förbundets tjänst samt tillönskade ho-

nom en ljus och fridfull levnadsafton. Härefter blev Björk kallad till hedersmissionsföreståndare för livstiden med en årlig pension av 600 dollars. Björk tackade för det förtroende, han under årens lopp fått åtnjuta, samt ansåg det vara lön nog, att vännerna hade haft fördrag och tålamod med hans brister. Han ville ock i fortsättningen vara med och deltaga i verksamheten på det sätt han kunde, ehuru han för sin ålder ej kunde resa omkring såsom han hittills gjort.

Till Förenta Staternas president hade avsänts följande telegram:

Förenta Staternas President, Washington.

Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika, representerande 30,000 svensk-amerikaner, samlat till sitt 25-årsmöte, frambär härmed sin hälsning och nedkallar Guds rikaste välsignelse över vår vördade och älskade president, William H. Taft.

North Park College, Chicago, Ill. 24 juni, 1910.

C. A. Björk,
ordförande.

Härpå ankom följande telegramsvar:

Rev. C. A. Björk,

North Park College.

Var god framför till medlemmarne av Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika mitt hjärtliga tack för deras vänliga hälsning och välönskningar, vilka jag djupt uppskattar och vilka jag återgäldar.

William H. Taft.

Med årsmötets förhandlingar voro förenade stora och omväxlande

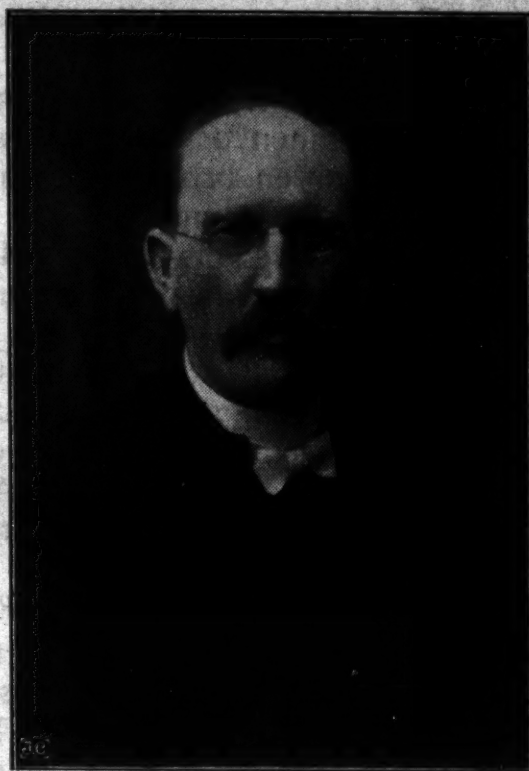
jubileumshögtidligheter,

som alla voro talrikt besökta.

I Orchestra Hall hölls på onsdagskvällen en synnerligen storartad jubileumskonsert — utan tvivel den största svenska konsert av religiös art, som någonsin hållits i Chicago.

På torsdagskvällen hölls en minnesgudstjänst i Tabernaklet på Söder. De gamle banbrytare förde då ordet och talade om sina minnen från flydda tider.

John Peterson i Oakland, Neb., talade om minnen från Missionssynodens dagar, S. W. Sundberg talade om Ansgariisynoden och Ansgarii College. F. M. Johnson skildrade själva förenandet av de båda synoderna och Förbundets bildande, varefter Skogsbergh talade

Pastor E. G. Hjerpe,
den nye missionsföreståndaren.

om Förbundets utveckling till vad det är i dag. »Hemligheten till vår framgång har varit evangeliets enkla predikan i Andens kraft», sade han. Slutligen uppträdde riksdagsmannen och predikanten J. P. Igel från Sverige och frambar en brodershälsning särskilt från Värmländska Ansgariiföreningen.

Fredagskvällens möte hölls i Missionskyrkan på Norr, som var fullsatt av en uppmärksam och intresserad skara. Där talade först A. T. Frykman från Jamestown, varefter representanter från andra samfund framförde hälsningar och gratulationer.

Slutligen läste E. G. Hjerpe skriftliga hälsningar från prof. F. Risberg, d:r Andrén och biskop von Schéele. Den senares hälsning har följande lydelse:

Herr sekreteraren pastor E. G. Hjerpe!

För ärade inbjudningen till deltagande i Svenska Evangeliska Missionsförbundets 25-årsjubileum hembär jag Eder mitt hjärtliga tack. Det skulle ha berett mig stor glädje att följa denna hedrande uppfordran att vid sagda tillfälle avlägga ett vittnesbörd om de känslor jag hyser för alla dem, särskilt mina egna landsmän, som verka för utbredande av hans rike på jorden, i vars tjänst barmhärtighet är även mig vederfaren att få efter måttet av den nåd, Han därtill giver, verka. Intet mål vet jag högre och kärare än det, som är oss kristna satt enligt Joh. 17: 21. Men tyvärr är jag den av Eder angivna veckan upptagen genom redan fastställda högtider i Minnesota, vid vilka jag har att såsom Svenska Kyrkans ombud medverka.

Får jag be Eder till Förbundet framföra jämte min tacksägelse en uppriktig tillönskan av Guds rika välsignelse till dess fortsatta verksamhet. Namneligen ber jag hälsa Herr Pastor Björk, som jag har ett så gott minne av både från mitt hem och min kyrka.

Eder i Herren förbundne
K. H. Gez. von Schéele.

På lördagseftermiddagen hölls i North Park en *yttre missionens fäst*. Därvid förekom tal av d:r J. Sjöqvist, lektor Waldenström, E. G. Hjerpe m. fl., varjämte missionsavskiljning och predikantordination ägde rum.

Söndagen var *den stora dagen i högtiden*. Mycket folk hade under de föregående dagarna varit samlad i North Park, men under söndagen voro skarorna större än någonsin förut. N. Frykman, P. Waldenström, J. P. Igel, Isak Skog m. fl. predikade. Silverkören och jubelkören tjänade med sin sång. Efter ett avslutningstal av Björk var så det stora jubileet slut.

Ett sammandrag av *Förbundets räkenskaper* för det gångna året ger vid handen, att inkomsterna uppgått till dollars 98,673: 60 och att en kassabehållning av dollars 14,868: 94 föreligger.

Nästa årsmöte kommer att hållas i Seattle, Wash.

Från Lappland.

Asele den 25 juni 1910.

Kära missionsvänner!

Herren har gjort stora ting med oss, däröver äro vi glada! Ps. 126: 3.

Emedan det är rätt länge, sedan jag lät höra av mig i Pietisten, skall jag, i tanke att det kan intressera missionsvännerna meddela något härifrån.

Under den gångna vintern ha vi sett och känt, att Guds Ande verkat på ett särskilt kraftigt sätt ibland oss. Vi ha därför sagt till varandra: »Snart bryter det loss». Ett sådant allmänt uppvaknande skedde ändå inte, men en och annan kom till tron på Gud. Som vi ansågo det lämpligt att försöka få hjälp, bådo vi distriktsföreståndare Holmström från Umeå komma hit. Holmström kom, och vi hade första mötet pingstdagen kl. 11 f. m. Under veckan hade vi några möten, och alla voro rätt bra besökta, ehuru vädret mot vår förmodan blev så vackert, att det blev bråttom för folket med vårarbetet. En mycket väl besökt fäst med försäljning för missionen hade vi den 20 maj. Söndagen den 22 maj hade vi vårt sista möte, då äfven Jonsson från Wilhelmina medverkade.

Mötena hava varit mycket goda. Vi fingo bedja Gud för många bekymrade, och det var ej håller så få, som fingo frid. Söndagen den 22 firade vi Herrens hel. nattvard, då några voro med för första gången. Det var för oss alla en oförgätlig stund.

När jag blickar tillbaka på den gångna tiden och erinrar mig de två första åren av min vistelse här, då manas jag till tacksamhet mot Herren, ty även om ej några utomordentligt stora ting skett, så är det dock en stor skillnad på förr och nu. Av Herren är det skett, och ett under är det för våra ögon.

Vad vi skulle behöva, vore en predikant, som bodde på kyrkplatsen, och som uppehölle verksamheten där, då jag är ute på resor.

För min del lyser nu hoppets stjärna klarare än någonsin förr. Vi hava fått avsluta vinterverksamheten med härovan omnämnda stora och betydelsefulla möten. Sedan hava bröderna inom Västerbottens Lappmark lovat komma hit på besök till hösten. Vi hava nämligen konferens härstädes i september månad. Jag hoppas även, att styrelsen sänder oss en missionär på besök, som vi även här i Asele kunde få glädjen att draga nytta av.

Eder ringe broder
E. A. Landin.

*Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.*

*Saligt är det folk, vars Gud Herren är.
Ps. 33: 12.*

Huru rätt har icke psalmisten i här ovan anförda ord! Ingen människa är lyckligare och saligare i liv och död än den, vars Gud Herren i himmelen är, ty

han är en Gud, som hjälper, och Herren, som frälsar från döden.

Under mina vandringar här uppe i Lappland, där jag söker så ut den goda säden, har jag mången gång känt mig glad och lycklig i medvetandet av, att Guds ögon vila på mig, att han leder med sin trofasta hand och hjälper i motgångens och nödens stunder.

Under tiden, som gått, sedan jag sist skrev till expeditionen, har jag rest omkring på olika trakter inom mitt stora fält och tillfälligtvis även besökt andra utom mitt egentliga område liggande platser. Ingen allmänare väckelse har försports. Dock har arbetet ej varit fåfångt, ity att någon här och någon där vunnits för Herren, varjämte de troende blivit hugsvalade och tröstade.

Vi söka även anordna större missionsmöten. Och fastän vi icke kunna räkna dem, som samlas till dessa möten, i tusental utan endast i hundratal, så ha vi ändå saliga stunder tillsammans. Ett dylikt möte hade vi för en vecka sedan här i Svidjan, då vi efter våra förhållanden hade rätt mycket folk. Guds helige ande var också under hela mötet märkbart nära, och när vi till sist, innan vi skildes från varandra, böjde våra knän, stego allvarliga och hjärtevarma böner upp till nådens tron.

Saliga äro de stunder, Guds folk på detta sätt få. Herrens nåd räcker till för »lapplänningen» såväl som för »sörlänningen», ja, för alla folk och slakten.

Så kämpa och sträva vi här uppe efter den nåd, Gud förläna, sökande att vara till nytta och välsignelse, där vi gå fram.

Mycken lekamlig nöd och mycken fattigdom får man se ibland. Och visst önskade man lindra nöden, om man bara kunde, men ack, man kan så litet. Dock — Gud är rik över alla dem, som åkalla honom.

En fridens hälsning till alla, som åkalla Herrens namn.

Glöm ej Lappland!

S. R. Hellgren,
Malåträsk.

Måns Nilsson †.

Söderut från Ramdala kyrka i Blekinge ligger en ö vid namn Senoren. I omkring femtio år har den man bott där, vars fotografi synes här bredvid.

Måns Nilsson föddes å Sturkö i september 1829 och var vid sin död den 22 sistlidne april över 81½ år gammal. Han var en man, som utträttat icke så litet för Guds rikssak, isynnerhet i sin hemort, och därför må några rader ägnas åt den varme missionsvännens minne.

Omkring 1860 blåste mäktiga, andliga vindar fram över fastland och öar i östra delen av Blekinge. Måns Nilsson berördes kraftigt av

dem, men hur han arbetade på sin frälsning, lyckades det ej för honom att komma till frid. Så spordes det en dag, att kapten Melander vid Marinregementet i Karlskrona skulle predika i byn Gisslevik i Torhamns socken. Han seglade dit, hörde det fria evangeliet och fick frid.

Snart började han verka Herrens verk. Han samlade barnen till söndagsskola och de äldre till sammankomster kring Guds ord. Han kallade predikanter, och då sådana ej kunde fås, föreläste han själv ur Pietisten, som han började sprida på ön, och annan uppbyggelse-litteratur. Själv god sångare och fiolspelare, gjorde han icke litet för främjande av andlig sång. Tilltagande dövhet hindrade honom senare att beklåda den ledare-ställning i församlingen, han annars var lämplig att innehava.

Så länge han kunde höra någorlunda tydligt, besökte han alltid de stora högtiderna i Vallby missionshus. Det var en fröjd att se honom på någon av de främsta bänkarna med handen bakom örat och med fuktade ögon och skinande ansikte indricka av de nådeströmmar som välldes fram.

Må hans sådd bära rik skörd!

K. V. Melin.

Gustaf Hultgren †.

De gå över floden den ene efter den andre av de gamla kära missionsvännerna, vilka stått i leden i många år och varit med vid den fria, inre missionens början i vårt land.

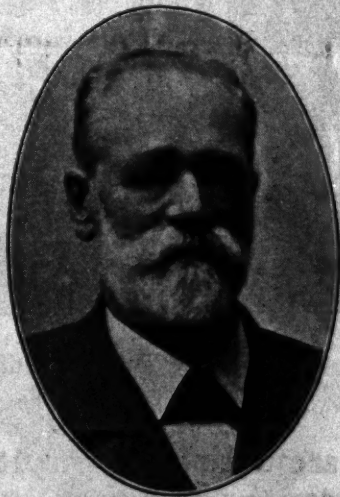
Måndagen den 2 maj spreds i Vingåkersbygden det budskapet, att f. d. inspektoren *Gustaf Hultgren* vid Stora Brene gård stilla och fridfullt avsomnat i tron på sin Frälsare. Ehuru Hultgren vid sin bortgång uppnått den höga åldern av 76 år och dessutom på det sista året icke kunnat delta i sammankomsterna på grund av bruten hälsa och dålig hörsel, kom likväl budskapet om hans bortgång som ett riktigt sorgebud.

Med Hultgren bortgick en i vida kretsar mycket aktad man, en verksam och nitisk missionsvän. För de fattiga och behövande intresserade han sig mycket. Ofta sade han till mig: »Hur har du det med de fattiga? Vet du någon, som behöver hjälp, så säg mig till. Vi måste hjälpa. Vi ha fått för intet, vi skola ock giva för intet.»

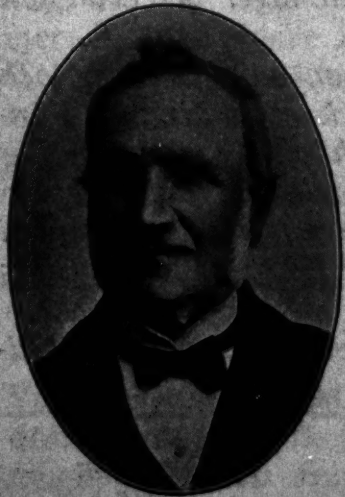
Gustaf Hultgren föddes den 21 nov. 1833 i Weta socken i Östergötland. År 1874 flyttade han till Stora Brene. Hultgren var en idog, arbetsam, enkel och flärdfri man. Han var skicklig lantbrukare och inom kommunen mycket anlitad.

I många år var han medlem i och styrelseledamot av Vingåkers Missionsförening, där han till stor nytta verkade på många sätt.

Kort före sin död yttrade han vid mitt sista besök hos honom: »Gud välsigne alla evangeli förkunnare,

Gustaf Hultgren.

Måns Nilsson.

sin hela rikssak på jorden och alla sina barn. Snart skola vi ha ett stort möte hemma».

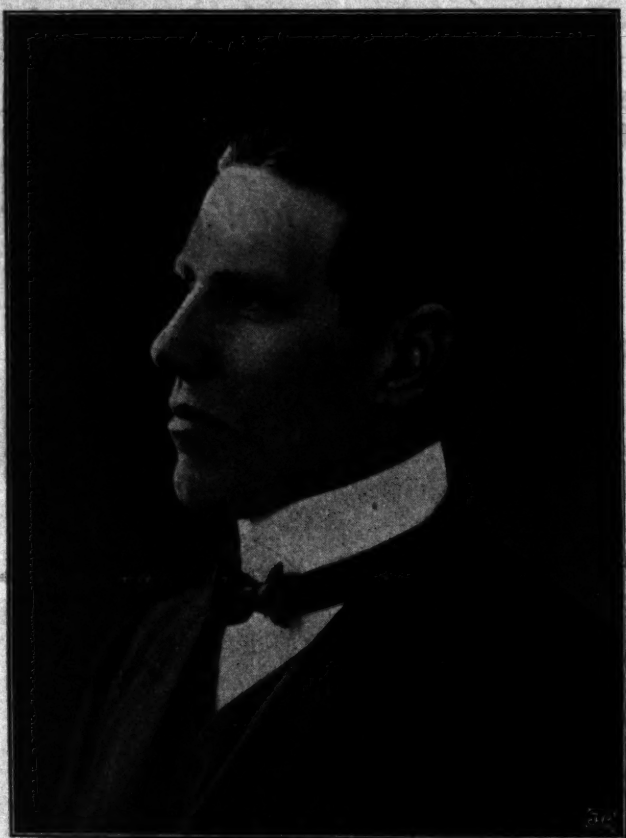
Må de gamle kämparnes bortgång ur våra led här nere mana oss, som äro kvar, att vaka, strida, lida.

Allt är blott en liten tid,
Sen mötas vi hos Gud i frid.

J. F. Malmlof.

Edw. Fröding †.

För missionsvännerna landet runt är det redan känt, att predikanten vid Immanuelskyrkan i Stockholm, *Edward Fröding*, den 30 sistlidne juni efter en jämförelsevis kort sjukdom inkallades i vilan.

Edw. Fröding.

Född den 14 januari 1867 i S. Wisocken av Kalmar län var Fröding föga mer än 43 år gammal, då hans arbetsdag ändades. Han hade dock hunnit utföra ett gott verk i missionens tjänst. Redan tidigt omvänd till Gud, verkade han dels som evangelist, dels som nykterhetstalare i sin hembygd. Efter genomgången treårskurs vid Svenska Missionsförbundets missionskola i Stockholm blev han 1896 predikant och församlingsföreståndare i Motala. År 1899 flyttade han till Västerås, där missionsföreningen under hans föreståndareskap uppförde sin prydliga och ändamålsenliga missionskyrka. Året 1907 verkade Fröding i Uppsala stads missionsförenings tjänst och kom därefter på kallelse av Lut. Missionsföreningen till Immanuelskyrkan i Stockholm den 1 april 1908.

Frödings verksamhet i Immanuelskyrkan blev visserligen ej så lång, men den lämnade dock rik välsignelse efter sig. Under denna tid kunde församlingen därstädes genom ombyggnad och reparation göra sin rymliga kyrka tilltalande och ändamålsenlig för sin omfattande verksamhet. Stora summor insamlades för detta ändamål utom de löpande inkomsterna.

För ungdomsverksamheten hyste Fröding ett livligt intresse, och hans insats i denna gren av verksamheten i Immanuelskyrkan är av stort värde för framtiden. Även söndagsskolan hade i honom en varm vän och de äldre söndagsskolbarnen till ett antal av omkring

80 samlades i hans bibelklass varje söndagsmorgon. Denna skara stod ock som hedersvakt vid hans bår under minnesgudstjänsten i Immanuelskyrkan samt vid hans likbegångelse å Nya kyrkogården.

Under sin vistelse i Stockholm var Fröding suppleant i skolstyrelsen för Svenska Missionsförbundets missionsskola å Lidingön.

Predikanten Edw. Fröding var en god och vänsäll personlighet, broderlig och hjärtlig i sitt umgänge med alla. Med nit och framgång skötte han den många gånger rätt svåra uppgiften som föreståndare och ledare av verksamheten i en så stor församling som Immanuelskyrkans. I sin predikan var det honom givet att genom en klar tanke och ett enkelt men vårdat språk snabbt kunna meddela sina åhörare det, som med välsignelse eller smärta berört hans eget hjärta. Det var, sade någon, lätt att höra Fröding. Ett skönt vittnesbörd om hans verksamhet som predikant. Den uttrötade och efter andlig välsignelse längtande fann vid hans predikstol vila och uppbyggelse.

I kamratkretsen var han varmt omfattad och hans minne skall länge leva bland oss.

Det, som längst skall bevaras med tacksamhet och stå som en helig maning från vår så tidigt hemkallade broder, är hans stilla förtröstan till Gud under sjukdomstiden. Ingen av oss, som hade förmånen få besöka honom, skall förgäta, med vilket lugn han vilade vid Herrens löften och vid hans behag. Jag är i Herrens hand, sade han, och allt vittnade om, att han där funnit lugn och ro trots sjukdom och död.

Huru innerligt älskad och värderad predikanten Fröding var, av sin församling och för övrigt av en stor vänkrets kom på många sätt till synes, såväl under hans sjukdom som då hans stoft söndagen den 3 juli fördes till sitt sista vilorum. Stora människoskror samlades vid hans grav, och den rikaste gård av tacksamhet ägnades på alla sätt hans minne.

Saliga äro de döde, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola vila sig från sitt arbete och deras gärningar följa dem efter. Uppb. 14: 13.

J. Nyrén.

Till Pietistens läsare och vänner!

Må Gud välsigna Eder alla med sin nåds fullhet i Kristus Jesus! Han allena är Gud, han och ingen annan. Hans nåd är varje morgon ny. Alla hans vägar äro godhet och sanning. Evad han tager och evad han giver, samme fader han förbliver.

Allt hittills på denna resa har han fört mig och min hustru väl igenom. Friska och krya äro vi. Vänner omgiva oss på alla sidor och visa oss all möjlig välvilja. Nu göra vi några resor i landet för att efterkomma en del av de kallelser, som jag fått, innan vi den 30 aug. återvända till vårt land igen, om så är Guds behag.

Farväl, jag gläder mig i medvetandet av att I bedjen för mig.

Moline Ill. 7 juli 1910.

Broderligen
P. W.

Underrättelse från | Sedan föregående n:r av Pietilektor Waldenström. | sten utkom, ha vi haft meddelande från vår missionsföreståndare, som fortfarande vistas i Amerika. Vi införa i detta n:r en hälsning från honom till alla Pietistens och Missionsförbundets vänner.

I medio av september torde han vara åter i Stockholm, om Gud vill.

Sekreterare K. | Även expeditionspersonalen brukar, **J. Gustafsson.** | var och en i sin ordning, få ett par veckors fritid under sommarmånaderna. Flera av dem åtnjuta f. n. denna välbehöfliga vila. Sekreterare Gustafsson vistas under dessa dagar uppe i Norrland, där han förut som lappmissionär tillbragt flera av sina ungdomsår. På uppdrag av missionsutskottet kommer han även att deltaga i det svensk-norska ungdomsmöte, som hålles i Narvik den 23 å 24 juli.

Våra kvartals- | Tiden går fort. Snart är sommaren **möten i höst.** | till ända, och så kommer hösten visserligen med lövfällning och mörka kvällar men också med förnyad livaktighet och verksamhet på det andliga området. För att få det bra måste man planera i god tid.

Missionsförbundets första kvartalsmöte för verksamhetsåret kommer, om Gud så vill, att hållas i Västerås den 10 och 11 september.

Det andra torde komma att hållas i Limhamn den 19 och 20 november.

Förändringar vid | Såsom på annat ställe meddelas, **Missionsskolan.** | kommer rektor N. Wikander att redan med slutet af nästa månad avgå från sin befattning vid vår Missionsskola. Lektor Waldenström kommer att tills vidare fungera som föreståndare och kand. G. Mosesson anställas såsom extra lärare. Det blir således helt oförmodat rätt stora förändringar, som komma att äga rum.

Människor slitas ut. De komma och gå. Men Herren förbliver densamme, oföränderlig i alla tidens skiften.

Vår nya ungdomstidning. | Det har dröjt länge, innan vi hunnit få ut första numret av vår nya tidning *Ungdomsvännens Friska Vindar*. Det föreligger dock nu färdigt och kommer att i dagarna expedieras till alla

Ungdomsvännens och Friska Vindars förutvarande prenumeranter.

Nästa nummer hoppas vi få ut under första hälften av augusti.

Vi äro tacksamma för all hjälp vi kunna få även med denna tidnings spridning och sända gärna provnummer.

Stor manspillan. | Det är många, som få nedlagga vandringsstaven och gå in i vilan. Det ena dödsbudet kommer efter det andra. Många av dem, som stått vår mission nära och troget understött densamma, äro icke mer. I detta n:r meddela vi bilderna av icke mindre än tre sådana. Och många andra gå i stillhet bort utan att deras namn nämnas.

Må Herren giva andra, som taga upp deras arbete och fylla deras platser i den evangeliska missionsverksamheten.

Missionsskolan.

Rektor N. Wikander avgår.

Det skall säkert bliva en överraskning för många av våra läsare att höra, att Missionsskolans föreståndare, rektor N. Wikander, inkommit till styrelsen med begäran att från och med den 31 instundande augusti få avgå från såväl sin lärare- som föreståndarebefattning vid skolan. Ehuru Wikander varit anställd som lärare vid skolan i 32 år, därav 22½ år som föreståndare, är han dock icke äldre, än att han för årens skull hade kunnat stanna kvar ännu någon tid. Vi hade också beräknat, att han skulle ha behållit sin plats till fyllda 35 år tjänsteår. Men tilltagande sjukdom har gjort, att han nu, trots enskilda uppmaningar att stanna kvar, nödgats taga det steg, som han nu tagit.

Rektor Wikander har under många år lidit af nervositet med åtföljande sömnlöshet. Och under senare år har en annan rätt svår sjukdom tillstött.

Emedan rektor Wikander begärt att få avgå före höstterminens början, hade skolstyrelsen redan den 11 dennes sammanträdde för att med anledning därav vidtaga nödiga åtgärder. Skolstyrelsen, som endast har att tillfälligt ordna med lärarekrafter vid skolan, har beslutit att med tillstyrkande hänskjuta rektor Wikanders avskedsansökan till Svenska Missionsförbundets styrelse och att föreslå, att kand. G. Mosesson anställas som extra lärare från och med 1 september. Därjämte har skolstyrelsen ansett sig böra föreslå, att skolans in-

N. Wikander.

spektor, lektor P. Waldenström, anmodas att tills vidare fungera som föreståndare.

Tvenne andra av Missionsskolans lärare ha också hunnit över 60-talet, varför det icke torde dröja så många år till, förr än det blir en i det närmaste ny uppsättning av lärarekrafter. Må skolans många vänner allvarligt bedja Gud, att han förbereder åt oss de rätta männen till dessa platser.

F. A. Boltzius har fått hembud. Han dog i sitt hem i Grafva, Värmland, den 14 juli. Vi hoppas att i nästa nummer av Pietisten kunna införa en kort levnadsteckning över Boltzius jämte hans porträtt.

Avskedsfäst för missionär C. N. Börrisson med fru, vilka nu åter rest ut till Kongo, var den 1 juli anordnad af Svedala missionsförening i dess missionshus. Det erinrades under mötet om, huru Börrisson för nära trettio år sedan verkade där på orten såsom söndagsskollärare, husbesökare, bokspridare och predikant till stor välsignelse. Ljusa, heliga minnen har han lämnat kvar efter sig från den tiden.

En överraskning bereddes fästdeltagarna, i det att fröken Kristina Nilsson, som nyss anlänt från Kongo, kom med. Hon frambar hälsningar från Kongo och manade de närvarande att med trohet och kärlek hålla ut i arbetet.

Sedan kaffe druckits, uppläste författarinnan fru Anna Löwegren en versifierad, hjärtevarm hälsning och fridsönskan, tillägnad syskonen Börrissons.

Sedan talade missionär Börrisson över Uppb. 7: 9—17. Han uttalade sin glädje över, att i den stora skaran även skulle finnas några av Kongos folk. I den himmelska staden, som har portar på alla sidor, skulle släkterna mötas från hela jorden för att där tillsammans lovsjunga Frälsaren och aldrig skiljas mer.

Efter Börrissons föredrag lämnades honom och hans hustru minnesord ur den heliga skrift och uttalades till dem mångt uppmuntringsord, varjämte ytterligare upplästes ett för tillfället av A. P. Sjörin författat poem.

I Wännäs hölls ungdomsmöte den 2—4 juli under stor tillslutning av till största delen unga män och kvinnor från vitt skilda delar av länet. Livfulla och väckande föredrag hölls över olika ämnen av pastor P. E. Sandberg från Amerika, F. G. A. Holm från Östersund, A. Olsson från Gästrikland och L. A. Holmström från Umeå m. fl. Herren var nära, och några av mötets deltagare kommo till tron på honom.

Skånes kristliga Ungdomsförbund höll sitt sedvanliga stora sommarmöte i Limhamns Kyrkogrotta söndagen den 3 juli med början kl. 9,30 f. m. Stora skaror av människor från när och fjärran voro samlade. Ej så få voro från Köpenhamn.

Föredrag hölls av predikanten i missionsföreningen på platsen, Ture Danielsson, kandidat Moseson, missionssekreterare Sjöholm, pred. A. Strömbäck, reseombudet Forsberg, distriktsföreståndare Thomson samt pastor Grillsen från Köpenhamn.

Utom Tabors hornmusikkår medverkade en dansk sångförening med härlig och trosfrisk sång. Senare på kvällen hölls å missionshuset Tabor avskedsfäst för kongomissionären Börrisson med fru, vilka nu stodo färdiga att återigen lämna Sverige och resa till Kongo.

Missionär Börrisson talade om missionsarbetet i Kongo. Därefter hölls korta tal och lämnades minnesord till de utresande syskonen av flere bröder.

Västmanlands Ansgarilförenings nya soldathem å Viksängs lägerplats utanför Västerås invigdes högtidligen under mycket stor tillslutning av deltagare söndagen den 3 juli.

Högtidligheten inleddes med musik av Västmanlands regementes musikkår, varpå sång utfördes av en manskvartett.

Själva invigningstalet hölls av generalen frih. A. Rappe, som i ett längre anförande framhöll soldatmissionens och soldathemmens betydelse för den enskilde och för samhället samt förklarade soldathemmet öppnat.

Uppförandet av soldathemmet, som är tillkommet genom insamlingar och gävbidrag, har enligt en vid invigningen lämnad redogörelse dragit en kostnad av 11,000 kr.

Boxholms Missionsförening hade söndagen den 3 juli glädjen välkomna sin nye predikant, J. Nilsson, vilken i år avslutat sina studier vid Missionsskolan.

Dagens högtidlighet förhöjdes dessutom därigenom, att det var första gången missionshuset togs i bruk efter att ha blivit ommålat och väsentligt förskönat.

Örebro läns fria Missionsförening höll sitt årsmöte den 2—4 dennes i Örebro under pastor E. Ungerths ordförandeskap. Närvarande voro 44 ombud, representerande 39 församlingar. Revisionsberättelsen visar, att föreningen haft en inkomst av kr. 11,228: 56, därav saldo från 1908 kr. 3,348: 32.

Mötet beslöt att kalla predikant L. O. Sjödin från St. Mellösa att resa inom Örebro läns Ungdomsförbund.

På lördags e. m. och kvällen samt på söndagen hölls uppbyggelsemöten i Örebro med tal av sekreteraren för S. M. U., kandidat A. Andersson, missionär A. P. Tjällström, missionär W. Sarwe, predikant C. M. Johansson och doktor Henrik Berg.

Måndagens möte hölls i Nora med tal av kandidat A. Andersson, missionär W. Sarwe, redaktör C. Boberg, missionär A. P. Tjällström och predikant C. M. Johansson. Förmiddagens möte hölls i en skogsbacke

utanför staden och eftermiddagens möte i stadens stora, vackra kyrka.

Goda insamlingar gjordes för missionen. Våldiga människoskaror voro under hela mötet samlade.

Minnesfäst efter predikanten Edv. Fröding hölls i Luth. Missionshuset i Uppsala måndagen den 4 juli. Tal höllos därvid av predikanterna L. Hallén och Axel Berg samt av agenten Axel Holmer, skolföreståndaren Aug. Gustafsson och byggm. C. A. Gustafsson. Solosång utfördes av kassör L. Larsson.

Predikanten Fröding var varmt älskad och avhållen i Uppsala. Den stämningsfulla och talrikt besökta minnesfesten bar ock vittne härom.

För Gamla Uppsala Missionsförening var söndagen den 10 juli en stor dag, ty den hade då glädjen få hälsa sin nye predikant, J. W. Wadström, välkommen. Hälsningstalet hölls av föreningens mångårige föreståndare, A. Westerberg, varefter predikant L. Hallén talade om ett rätt förhållande mellan församlingen och läraren. Med bön och händer påläggning avskildes pred. Wadström sedan för sitt blivande, ansvarsfulla kall.

Med text ur Gal. 2: 19, 20 höll han sedan en god och lärorik inträdespredikan.

I **Storegården, Häggestad**, hölls missionsmöte söndagen den 3 juli. Mötet, som var ovanligt talrikt besökt, var det första missionsmötet på den platsen. Som predikanter vid detsamma tjänade Aug. Larsson, Aug. Salén och Karl Lönnerberg.

Skånes Missionssällskap höll sitt årsmöte i Winslöv och Wanneberga den 25 och 26 juni.

Sällskapets ombud, styrelse och predikanter höll konferens i Winslöfs missionshus den 25.

I styrelsen återvaldes J. Nilsson, M. Johnsson och J. A. Wallendorff samt nyvaldes O. N. Thomson i stället för Nils Jeppsson, Haga, som uttalat sin önskan att icke bli återvald.

Med anledning av Nils Jeppssons utträde ur styrelsen, vilken han tillhört ett trettiotal år, riktade ordföranden till honom ett varmt tack för gott och långvarigt samarbete samt tillönskade den avgångne styrelseledamoten Guds rika nåd och välsignelse. Konferensen instämde stående häri.

Konferensen beslöt på styrelsens förslag att till ordinarie evangelister kalla Ax. Johansson och P. Mattsson samt till extra evangelister S. Feuk och O. Gustafsson.

Åt styrelsen gavs i uppdrag att kalla predikanter i den mån behov finnes.

Anslag beviljades för ungdomsverksamheten, evangelistskolan i Winslöv och verksamheten på mörka orter.

Det offentliga mötet, som hölls på Wanneberga backe söndagen den 26, var mycket uppbyggligt och gott.

Vile Herrens välsignelse allt fort över Skånes Missionssällskap!

Ett större missionsmöte hölls söndagen den 10 juli ute i skogen vid den gamla staden *Falsterbo* i

Skåne. Salemsförsamlingen i Malmö samt friförsamlingarna från Limhamn, Trelleborg och Skurup hade anordnat gemensam utflykt till nämnda stad och i samband därmed missionsmöte. Mötet hölls både på för- och eftermiddagen, och talrika skaror — på e. m. uppskattades åhörareantalet till närmare 2,000 — lyssnade uppmärksamt och stilla till det gamla, goda frälsningsbudskapet om synd och nåd, som vid detta tillfälle frambars av pred. T. Danielsson, Limhamn, G. A. Jakobsson, Trelleborg, K. J. Isaksson, Malmö, Aug. N. Bäckström, A. B. Palmgren och J. Johansson, Skurup. Sången leddes av en hornmusikkår från Limhamns friförsamling. Både på för- och eftermiddagen upptogs kollekt för Svenska Missionsförbundet, vilken, jämte behållningen av kaffeserveringen, som var anordnad av Falsterbo kristliga ungdomsförening i missionshuset, gick till närmare 200 kr. Hela dagen var vädret det allra bästa, varför mötet och utflykten i sin helhet lämnade stor behållning av vederkvickelse till både kropp och själ hos alla deltagarne.

För Långsele samhälle var söndagen den 7 juli en ovanlig dag. Där invigdes då till gudstjänstlokal en ganska rymlig sal, som under denna sommar blivit uppförd. Både på för- och eftermiddagen förkunnades ordet av predikanterna A. Lönnborg, W. Tropp och K. Löfkvist. Dessutom deltog vid eftermiddagens fäst Sollefteå brödraförenings sångkör med åtskilliga sågnummer.

Det är ingen förening eller församling, som står bakom detta företag, utan huset är byggt av en bland Herrens tjänande vänner. Vile nu Guds välsignelse över denna lokal och den andliga verksamheten på denna plats!

Lutherska Missionsföreningen i Stockholm har enhälligt beslutat att till predikant i Immanuelskyrkan kalla predikanten J. P. Norberg, Göteborg.

Nora Missionsförening, Västmanland, har till predikant och föreståndare kallat A. Lönnborg från Härnösand, vilken tillträder platsen i höst.

Värmlands Ansgarilförening höll sin sedvanliga årsfäst i Kristinehamn lördagen den 2 och söndagen den 3 juli. Till följd av rågnvader måste mötet hållas inomhus. Genom välvilligt tillmötesgående av kyrkoherde Nordenhaag fick stadens mycket rymliga kyrka användas under söndagen, då mötet samtidigt pågick även i missionshuset. Båda lokalerna voro fyllda av åhörarskaror, som med stor uppmärksamhet lyssnade till de många goda och andrika föredragen.

Den 5 juli fortsatte det s. k. tredjedagsmötet i Fryksände, dit flera av predikanterna medföljde. Även där var en ganska stor människoskara församlad, som åstundade att få höra Guds ord.

De predikanter, som tjänade vid dessa möten, voro pastor K. Palmberg, redaktörerna J. B. Gauffin och C. Boberg, rektorerna J. Lindholm och C. Pehrson, pastor John Hedberg, distriktföreståndaren Enoch Olsson samt

predikanterna D. Hagström, J. Forslund, Hj. Svedberg, P. Olsson och Fredrik Carlsson.

Det allmänna omdömet om dessa mötesdagar var, att de voro synnerligt rika på andlig välsignelse. Gud vare tack för hans utsägliga gåva.

Dalarnes predikantförbund höll sitt årsmöte i Dala-Järna den 1 och 2 juli. Första dagen samtalades över frågorna på programmet. Andra dagens förmiddag avhandlades förbundets enskilda angelägenheter. Därav må nämnas, att predikanterna J. H. Jernberg, Idre, E. L. Palmkvist, Leksand, A. Öberg, Mora, och skolläraren M. Hedblom begärde och erhöilo inträde i förbundet.

Dalarnes Ansgariiförening höll sin årskonferens i Dala-Järna lördagen den 2 juli på e. m.

Konferensen öppnades av P. Nilsson, Borlänge. Något över 40 församlingar voro representerade genom ombud. Till föreningen slöt sig Wika sockens Friförsamling.

Av revisionsberättelsen framgick, att inkomsterna under året varit 7,246: 99, inberäknat det som inkommit för soldathemmet.

Till styrelse valdes P. Nilsson, ordf. och kassaman, A. Lekselius, sekreterare, C. F. Nyström, A. Haglund, och E. J. W. Granath.

Att ordna ungdomsverksamheten valdes Ax. Nordgren, A. G. Årman och P. Persson. Även skulle denna kommitte tillsammans med Ansgariiföreningens styrelse och ombud från respektive ungdomsföreningar inom Dalarne sammanträda på lämplig tid och plats för att avgöra om ett ungdomsförbunds bildande inom länet.

Nästa årsmöte hålles i Rättvik första söndagen i juli 1911.

På söndagen hölls offentligt möte, vilket inleddes av P. Nilsson, Borlänge, som läste Joh. 1: 35—42. Sedan predikade A. Oldén, Jönköping, över Es. 11: 10 och J. Norberg, Göteborg, över Matt. 5: 21—25.

På e. m. predikade C. F. Nyström över 1 Tim. 1: 15—17, missionär Tonnér över Joh. 12: 20, 21 och J. Norberg över Rom. 1: 1—7. Kl. 6 e. m. hölls aftonunderhållning i kyrkan till förmån för soldathemmet i Falun.

På måndagen predikade E. L. Palmkvist, Leksand, A. Öberg, Mora, A. Oldén, Tonnér och J. Norberg.

Mötet, som gynnades av det härligaste väder, var mycket gott. Gud välsigne det predikade ordet.

"Skulden betald".

Då *Skogs friförsamling* den 3 juli firade sitt missionsmöte, meddelades den glädjande underrättelsen, att församlingen nu hade sitt hus skuldfritt. Huset, som är endast ett par år gammalt och kostar omkring 14,000 kr., uppfyller väl sitt ändamål och är ganska prydligt både ut- och invändigt.

Mötet var mycket gott och talrikt besökt. En rätt stor insamling gjordes under detsamma för Svenska Missionsförbundets offerdag.

Herre, föröka min tro!

*Giv mig den tro, som vågar stå
uppå ditt ord och lita på,
Att om ock jord och himmel far,
så står ditt ord orubbligt kvar.*

*Giv mig den tro, som skölden bär,
mot satan och hans hela här,
att varje pil, som riktas mot
mitt hjärta, faller till min fot.*

*Giv mig den tro, som stärker mig
att ära, älska, tjäna dig
och för din räkning redo stå
att villigt dina vägar gå.*

*Giv mig den tro, som håller ut
frimodig intill stridens slut,
som går i Herrens, Herrens kraft
och litar på, vad han har sagt.*

*Giv mig den tro, som skådar opp
mot himlen med frimodigt hopp,
som skattar högst vad den ej ser,
ty det som syns är snart ej mer.*

J. Elfström.

Läs bibeln.

Du har ingen så dyrbar bok som bibeln, och du får aldrig någon bok, som är dyrbarare än hon. Tag med dig ut i livet som en levnadsregel att läsa ett stycke ur Guds ord varje dag.

Bibeln är en guldgruva, rik på oförgångliga skatter (Ps. 18: 11). Det gagnar till intet att vara i gruvans närhet, om man ej vill göra sig möda att gräva fram guld. Det ger heller ingen välsignelse att ha en bibel, om man ej under träget forskande och stilla bön gräver fram dess rika skatter.

I bibeln strålar ljuset från ovan fram, (Ps. 118: 105). I det ljuset ser du allt klarare ditt livs höga mål samt synden, som hindrar dig att nå målet, och honom, som frälsar från synd. Den unge, som läser bibeln, ser lättare det farliga, som annars kunde fördärva honom; han ser också lättare det stora, som kan göra hans liv rikt och fylla det med innehåll. Han bevaras lättare från villovägarna; han ser vägen, som leder till det eviga hemmet.

I bibeln öppnar sig för dig en källa, som stillar din själs törst och fyller ditt inre med hälsa och livskraft. Där mötes den törstande själen av honom som sagt: Vilken som dricker av det vatten som jag skall giva honom, han skall icke törsta till evig tid, utan det vatten, som jag skall giva honom skall bliva i honom en källa med springande vatten till evigt liv. Joh. 4: 14.

Mina vänner, låtom oss akta på Guds ord, ty det är huvudsakan och summan i vår frälsning. Gud har också förbundit frälsningen vid sitt ord. Och Jesus

har sagt oss, att de äro saliga, som höra Guds ord och gömma det. Genom ordet få vi veta, huru vi skola leva Gud till behag, men förnämligast, huru vi skola bliva våra synder kvitt. Genom att akta på ordet, genom att hörsamma och lyda Guds vilja skall du mer och mer få det klart för ditt hjärta, att Kristi lära är av Gud. Bliv stilla vid Guds ord!

C. A. Björk.

Sjukbesök.

För några år tillbaka ombads jag en dag att gå till ett hem, där husfadern var sjuk. Jag blev undermåttad om, att ingen gudsfruktan fanns i det hemmet. Väl ditkommen, fann jag mannen visserligen något sjuk men ej värre, än att han kunde sitta uppe. Han väntade nu på medicin och menade, att han snart skulle bliva återställd igen. Något behov av Guds nåd fanns ej hos honom.

Om några dagar gick jag åter dit. Nu var han sämre och hade intagit sängen. Nu gick det an att få tala med honom, han lyssnade åtminstone på, vad jag hade att säga.

Vid mitt tredje besök sade han: »Kan ni bedja Gud nu, så bed för mig, ty jag känner, att jag dör snart.» Nu var behovet väckt. Nu fanns där hunger och törst efter levande Gud. Han såg nu sina synder, många, stora och förskräckliga. Han bekände, hurusom han varit bitter på Guds folk, talat illa om dem och beljugit dem. Under tårar bad han till Gud om nåd och överskyldes ej sin synd.

Ännu en gång fick jag besöka honom. Han log då så glatt mot mig, då jag kom. Han var så jublande, så barnsligt glad i Gud. För flere av sina gamla syndavänner fick han ock vittna om den nåd, han funnit. Han var en åldrig man, som hela sitt liv levat utan Gud. Han blev dock frälst och dog salig.

Må vi ej förgäta att göra besök hos de sjuka. Vi kunna därigenom vinna dyrbara klenoder för Guds rike.

Hjalmar Ekman.

Förtröstan till Gud.

Efterföljande älskliga berättelse ur en numera avliden predikants rika erfarenheter vilja vi här meddela.

En mycket fattig änka hade den seden, att hon aldrig bad andra människor om hjälp för sig och sina fem små barn. »Huru går det för dig?» — frågade predikanten vid ett tillfälligt besök — »huru kan du reda dig?» »Å», svarade hon, »det har gått bra hittills, och jag behöver ingenting veta mer.» »Men du skall ju hava mat åt dina fem små?» »Ja», sade hon, »men jag behöver icke få fortare, än de äta, och det har jag alltid fått.» Mannen blev förvånad över detta svar och frågade ytterligare: »Men huru går det till, och vad gör du då?» »Jo», svarade hon förtröstanfullt, »jag beder

Gud var enda morgon om dagligt bröd, och jag har kommit överens med honom, att jag ej skall begära mer på en gång, än jag *behöver för dagen*. Sedan arbetar jag så mycket jag förmår, och så visar jag mina barn, att vi kunna lita på Herren. Nu ha sex år gått, sedan min man dog, och aldrig en enda dag har Herren svikit oss. Nu vore det synd och skam, om jag skulle börja misstro honom, sedan jag så länge sett, huru underbart han hjälper.»

Änkors försvarare och faderlösas fader är Herren i sin heliga boning!

E. F.

Giv akt på varningen!

Drömmar äro som strömmar, brukar man säga. Ehuru detta i allmänhet är sant, så har dock erfarenheten stundom visat, att de ibland äro varningssignaler från en högre värld. Detta tyckes också framgå av följande sanna tilldragelse.

Inom vårt samhälle avled för kort tid sedan helt hastigt en ung kvinna. Hon hade, berättas det, på vintern en ganska egendomlig dröm. Hon drömde nämligen, att en person kom till henne och sade: »Nu skall du passa på och livförsäkra dig, ty nu är tiden inne, du har endast 6 månader kvar att leva, vid mikaelitiden skall du dö.»

Ett par kvällar före mikaelisöndagen dog hon, såsom det syntes, utan Gud och utan hopp. Var det månne icke en varning? Gällde det icke månne ett försäkran av ett högre liv än det lekamliga? Lyckligt om hon lytt varningen och försatt sin själ i säkerhet. Akta på varningen, varifrån den än kommer!

D. M—n.

En ordningsfråga.

Ofta, då personer inflytta till våra församlingar och medföra betyg från den församling, de förut tillhört, äro uppgifterna om dem ytterst knapphändiga. Man får av betyget veta, att personen ifråga heter så och så samt att han tillhört den och den församlingen och intet vidare. Detta bevisar, att matriklarna på många ställen föras mycket bristfälligt. De på »Missionsförbundets» förlag tillgängliga matriklarna, som väl nu användas överallt, äro bra upplagda, och om man, då någon begär inträde i församlingen, skaffar sig upplysning om, *när* och *var* personen är född och sedan antecknar detta i de därför avsedda kolumnerna tillika med namn och dag och år för intagningen, har man allt klart.

Genom allt sedan sorgfälligt anteckna alla förändringar, som uppstå, vet man precis vid en hastig överblick, huru det är i det avseendet i församlingen. Det, som förtjänar att göras, förtjänar att göras ordentligt.

K. W—g.

De troende — Guds tempel.

Text för den 7 aug. 1910: 1 Kor. 3: 16—21.

I. Inledning.

Gud har skapat oss människor till att vara hans barn, och han har genom Jesus återlöst oss till att vara hans egen- dom, hans eget folk. I denna höga ställning träda vi in genom tron på Jesus Kristus. Därför säger skriften: »I ären alla Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Men Gud bor bland de sina och hos de sina, och han är mycket rädd om de sina. Det är dessa tankar, aposteln utvecklar och talar om i våra textord för denna dag.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. *Den troende ett Guds tempel*, v. 16. När människan frestas till avund och partisinne, blir hon även lätt högfärdig och tråttysten. Då glömmen hon också lätt sin höga ställning såsom ett Guds barn, och hon glömmen att hysa respekt för andras höghet såsom varande Guds barn, hon glömmen att älska och att vara rädd om sin egen och andras eviga välfärd. För att väcka oss till besinning i dessa stycken ställer Paulus till oss en fråga i vår 16:de vers. Huru lyder denna fråga? »*Veten I icke, att I ären ett Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder?*» Vad vill han väcka oss till besinning om med denna fråga? Han vill, att vi skola besinna storheten av att vara Guds barn. Men om vi äro Guds barn, vem bor då i våra hjärtan, säger han? Guds Ande. Och om Guds Ande bor i våra hjärtan, vems tempel äro vi då? Vi äro Guds tempel. Om denna stora sanning vill aposteln att vi skola vara medvetna, tänka därpå och fröjda oss däröver. Ty Gud bor icke i tempel, som äro gjorda med händer, utan han bor i höjden och i helgedomen men ock hos den, som är förkrossad och har en ödmjuk ande. Bedjen om att varda ödmjuka och vinnläggen eder därom med all iver! Tacken Gud för att I fån vara hans barn, hans boning och tempel och glädjens däröver av allt hjärta!

2. *Gud är rädd om de sina*, v. 17. Sedan aposteln velat föra oss till medvetande om storheten av att vara ett Guds tempel, visar han i 17:de versen, huru rädd Gud är om sitt tempel. Huru säger han därom? »Om någon fördärvar Guds tempel, honom skall Gud fördärva.» Vad är det, som fördärvar Guds tempel? Synden. Det är synden i dess olika skepnader och former, som fördärvar oss människor. Nämn någon synd, som föröder och fördärvar oss! Dryckenskap och otukt. Dessa två synder fördärva människans både kropp och själ. Därför skola vi ända från barndomen vara rädda för dem, avsky dem och bedja Gud om hjälp och kraft att slippa falla i dem. Nämn andra synder! Olydnad, svordom och lättja. Olydnaden mot far och mor alstrar olydnad också mot Gud och mot landets lagar. Det är en trolldomssynd, som gör människan rå, hård och hjärtlös på samma gång den föröder rättskänslan hos henne. Svordom är ett uttryck för den råa och ohysade människan, den gudsförgätne och obildade svensken. Lättjan är en annan svensk synd, som grasserar särskilt bland många unga i våra dagar. Bedjen Gud om nåd att bliva bevarade från dessa och andra synder genom vilka I varden fördärvade.

Men vår vers innehåller en varning att icke fördärva någon annan med synd. Det är ungefär samma tanke som

vår frälsare uttalar i Mattei adertonde kapitel, när han säger: »Den som förför en enda av dessa små, som tro på mig, honom är det bättre, att en kvarnsten hänges om hans hals och han sänkes ned i havets djup.» Om någon fördärvar Guds tempel, ett troende barn, genom synd, eller om någon förför till synd ett troende barn, honom skall Gud fördärva, honom vore bättre att med en kvarnsten om halsen kastas i det djupa havet. Vi förstå av dessa ord, huru rädd Gud är om de sina, huru rädd Jesus är om de troende barnen. Ve oss, om vi förföra dem till synd. Bedjen Gud om nåd att i helighet och rättfärdighet umgås med syskon och kamrater och för övrigt med alla människor.

3. *Betydelsen av att vandra i ödmjukhet*, vv. 18—21. Medvetandet om att den troende är ett heligt Guds tempel kunde fresta eller bedraga någon att börja bliva högfärdig och stormodig av sig. Huru förmanar därför aposteln i början av vår 18:de vers? »Ingen bedrage sig själv.» Nämligen till vilken synd? Till högmod och självkloshet. Om någon tycker sig vara vis och märkvärdig, vad bör den bliva, säger aposteln i vår vers? Han varde en däre. Den egna visheten måste taga slut, självklosheten måste gå under, om man skall vinna den sanna visheten av Gud. Huru slutar därför aposteln den 18:de versen? »På det att han må varda vis.» Gud har ingenting emot att vi varda visa människor, men då skola vi icke varda uppblåsta av värdslik visdom och kunskap, utan ödmjuka och sanningsälskande, så att vi bliva uppfyllda av Guds kunskap.

Ty vilken dom får den världsliga visheten av Paulus i den 19:de och 20:de versen? »Ty denna världens vishet är dårskap inför Gud. Ty det är skrivet: 'Han fångar de visa i deras illfundighet', och åter: 'Herren känner de visas tankar, att de äro fäängliga'. Med dessa ord vill aposteln säga oss, att, när det gäller vår eviga frälsning, då äro den mänskliga visheten och tankeförmågan odugliga och satta från högsätet. Vår frälsning är en Guds tanke, Guds vishet. Eljes är ju den mänskliga kunskapen god att äga och nyttig på många sätt i detta livet. Farlig och skadlig blir den, när den förhåver sig och skymmer bort Gud för människan. Förövrigt bekänna de ärliga vetenskapsmännen, att den mänskliga vetenskapen är blott ett styckeverk och ett trevande efter sanningen om hemligheterna i Guds skapelse. Men det bör icke förhåva människan utan i stället göra henne ödmjuk. Huru säger han därför i 21:ta versen? »Ingen berömme sig därför av människor, ty allt är det edert.» Är någon en vältalare i församlingen, så skola vi tacka Gud för den gåvan, menar aposteln, den är församlingens. Kan någon sjunga eller dikta och skriva i församlingen, så är den gåvan också hennes. Vi skola tacka Gud för alla hans gåvor, men icke berömme oss av dem och icke högmådas över dem. Vi skola därjämte bedja Gud, att han uppväcker de hos oss nedlagda gåvorna, bedja honom helga och fullkomna dem, så att icke vi själva stanna i växten och gåvorna försummas eller missbrukas. Men det skola vi djupt inpräglade hos oss, att gåvorna, för- mögenheterna äro verkliga Guds gåvor, som vi skola berömme och upphöja och tacka Gud för.

Minnesvers: 1 Kor. 6: 20. *I ären dyrt köpta. Så prisen nu Gud i eder kropp och eder ande, vilka tillhöra Gud.*

J. B. Gauffin.

Den yppersta gåvan.

Text för den 14 aug. 1910: 1 Kor. 13: 1—8.

I. Inledning.

Gud har givit sina barn många stora gåvor, som äro ämnade att lyckliggöra och fullkomna dem. Sådana gåvor äro talandets, undervisandets och kunskapens gåvor, trons, hoppets och kärlekens gåvor. Den yppersta av alla gåvor är dock kärleken, och det är om denna gåva aposteln särskilt talar i våra textord för denna dag.

II. *Texten läses.*III. *Samtalet med barnen.*

1. *De största gåvor äro värdelösa, om kärleken icke uppbär dem*, vv. 1—3. Vem är det, som skänker den troende människan många stora gåvor? Gud. I vilken avsikt skänker han de sina dessa gåvor? För att lyckliggöra och fullkomna dem. Vilken gåva nämner aposteln i våra allra första textord? Talandets gåva. Den andliga värtalighetens gåva. Den som äger denna gåva kan åstadkomma stora ting. Han kan tala så, att människorna gråta över sina synder. Han kan tala så, att människor börja tro på Kristus och varda frälsta. Han kan tala så, att Guds barn fröjdas och jubla och varda uppfyllda med salighet. Men om han kunde tala som en himmelens ängel och under allt detta saknade kärleken i sin själ, vad vore han då lik, säger aposteln? En ljudande malm eller en klingande cymbal. Och vilken välsignelse ägde han själv av sitt talande? Ingen välsignelse. Han saknade livet liksom malmen och cymbalen, men åstadkomma likt dessa ett grannt ljud.

Om vilka gåvor talar aposteln i vår andra vers? Om profetians och kunskapens och trons gåvor.

Profetians gåva är stor och skön. Genom den kan en människa med siareblick förutsäga kommande världshändelser. Och genom den andliga kunskapens och insiktens gåva kan hon undervisa andra om frälsningens väg. I den första kristna församlingen ägde den undergörande tron stor betydelse. Vi minnas, huru Petrus botade Eneas och uppväckte Tabita, och huru Petrus och Johannes botade den lame vid den sköna porten i Jerusalems tempel. Men om en människa ägde alla dessa sköna och stora Guds gåvor och saknade kärleken, vad säger aposteln om henne? Hon vore ett intet. Tänk, att kunna tala som en ängel, att veta allt och kunna allt och ändå vara ett intet! Vad en sådan människa uträttar, kan ju vara till gagn för den kristna församlingen och för hennes medmänniskor i allmänhet, men vad henne själv beträffar, är det värdelöst. Huru böra vi icke därför bedja Gud, att han ger oss sin kärlek! Vi böra dagligen bedja om denna stora gåva och öppna vårt hjärta för att taga emot den.

Men det kan gå ännu längre, såsom vi se av vår tredje vers. Vilka offer nämner aposteln där? Att utskifta alla ägodelar och låta bränna sin kropp till döds. Att med egna händer dag efter dag utskifta alla sina ägodelar till de fattiga är ett utomordentligt offer. Jag har aldrig sett någon göra detta, ej heller har jag hört talas om någon som gjort så. Men om det ändå funnes någon som gjorde det, men denna utomordentliga människa saknade kärleken, vad säger Paulus om honom? Det vore honom till ingen nytta. Och om någon inte blott gäve sina ägodelar utan därjämte sitt liv såsom martyr, vad säger Paulus därom? Detta vore honom till ingen nytta. Det kan finnas människor, som giva bort mycket av sina ägodelar till de fattiga, men de göra det för att bli berömda och namnkunniga. De fattiga få nytta av detta, men den givande har ingen välsignelse därav. Man kan vara en berömd donator, en ryktbar lärare, en över hela världen känd missionär, som ger livet för Kristus, men om dessa människor icke drivas i sin gärning av kärleken till Kristus, så är detta i Guds ögon blott ett vackert sken och idel skrymteri.

När vi läsa sådana ord, då må vi bedja med psalmisten: »Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, och se till, om jag är stadd på någon olycksväg och led mig på den eviga vägen.» Den vägen är den gudomliga kärlekens väg.

2. *Kärlekens inre väsen och beskaffenhet*, vv. 4—7. Den som äger Guds kärlek i sitt hjärta, är icke blott en lycklig människa utan jämväl en god, ädel och upphöjd. Om andra begå oförrätter, som upprepas gång på gång mot henne, hurudan visar hon sig då, säger aposteln i 4:de versens första ord? Hon är långmodig. Långmodigheten är segern över en rättmätig vrede. Hurudan visar sig vidare kärleken? Den är mild. Mildheten visar sig i välvilja gent emot nästan, ett inre tvång att hjälpa och vara nyttig gent emot de närmaste i hemmet, och den är segern över benägenheten till lättja och själviskhet, vilka äro så vanliga i våra dagar. Utan tvivel stod bilden av Jesus levande och klar inför aposteln inre

blick, när han nedskrev dessa ord. Han var mild och ödmjuk i hjärtat, och han levde för att tjäna och hjälpa oss människor, liksom han även nu lever och beder för oss och manar gott för oss på Faderns högra sida. Vi böra lära oss känna Jesus allt mer och mer och ifrigt fara efter att likbildas med honom.

Vad det innebär att kärleken är tålig och mild visar aposteln i de följande egenskaper, som kärleken är frigjord ifrån, och som känneteckna den onda, själviska människan. Vilken är den första av dessa synder? Avunden. Och vilka tre andra har den i släp? Att *förhåva sig*, att *upplåsas*, att *skicka sig ohöviskt*. Avunden ser snett på andras företräden och gåvor. Huru gör den avundsjuke över sina egna. Han *förhåver sig* och *skryter* över sina egna gåvor. Från skrytet är steget icke långt till *upplåstheten*. Denna synd kan ej åskädliggöras bättre än med fabeln om paddan och tjuren. Paddan tyckte hon var lika stor som tjuren. Hon blåste upp sig mer och mer och spände ut sig, tills hon sprack, det arma djuret. På liknande sätt går det i moraliskt avseende med den upplåste, skrytsamme och högmodige. Högmod går före fall. Vidare är det synden att *skicka sig ohöviskt* eller *opassande*. Den syndens art är att glömma hövlighetens krav och den ödmjuka hänsynen för andra människor, såsom när barnen äro ohövlige och olydiga mot föräldrar och lärare och icke visa hänsynsfull vördnad för dem och andra äldre personer, eller glömma hänsynen för syskon och kamrater.

De fyra följande uttrycken beteckna synder, som övas runt omkring oss i människolivet. Men hos vilka skola dessa synder vara bannlysta? Hos dem som äro troende och äga Guds kärlek i sina hjärtan. Huru säger aposteln härom? »Kärleken söker icke sitt, han förtörnas icke, han tillräknar icke det onda, han glädes icke över orättfärdigheten.» Att söka sin egen fördel är kännetecknet på själviskheten, som är kärlekens motsats. Att förtörnas och förbittras och vredgas är ett bevis för det obrutna sinne, som även kan döljas hos så kallade kristna. Att tillräkna det onda är motsatsen mot att förlåta och glömma andras synder, som Jesus gjorde. När han blev bannad, bannade han icke igen, och när han led, hotade han intet. Av honom skola vi lära.

När Paulus i de följande orden nämner, huru kärleken ter sig, tycka vi oss skåda Jesus själv. Ty huru säger han i 6:te versens sista sats och i den 7:de? »Han glädes sig med sanningen. Han fördrager allting, han tror allting, han hoppas allting, han tål allting.» När Jesus såg sanningen segra i människornas hjärnan, då fröjdade han sig och prisade sin himmelske Fader. Jesus fick ha fördrag med sina lär- och skulle frälsas, och därför gav han sitt liv till försoning för jungars oförstånd och misstag. Han trodde, att världen kunde oss alla. Han hoppades att världen skulle taga emot frälsningens evangelium, och därför sände han ut apostlarna att förkunna det i hela världen. Han tålde lidande, försmädelse och korsets död av sina fiender och bad sin himmelske fader förlåta dem det. Sådan ser kärleken ut, så skickar den sig i livet. Åh, vad vi böra vara ivriga i bönen om att få den, och vad vi böra vara ivriga i att lära av Jesus, huru den skall visa sig i livet.

3. *Kärlekens eviga fortvaro*, v. 8. Att kärleken är den yppersta av alla Guds gåvor, det se vi av det som säges om den i vår sista vers. Vad säger aposteln där om kärleken? Den upphör aldrig. Huru länge kommer den att fortvara? I evighet. Huru skall det däremot gå med profetian? Hon skall försvinna. När Kristus återkommer i härlighet och allt när sin fulländning, då behöves ingen profetia mer, ingen profet och ingen lärare mer. Då blir Gud allt i alla. Intet tidens dunkel ligger då mer över världen, då är allt ljus och fullkomning. Huru skall det gå med tungotalandet? Det skall försvinna. Detta »tungotalande» ansågs för en stor gåva, i den korintiska församlingen. Men den var av ringa värde och försvann snart. Huru skall det gå med den kunskap som är ett styckeverk? Den skall försvinna. Människan letar ett korn sanning här och ett där nu i denna världen. Denna bristfälliga kunskap skall försvinna. Men Guds barn skola icke bli fattigare för det. När det fullkomliga inträder, då försvinna ofullkomligheter och brister.

Nu är det så med kärleken, att den kan ett litet fattigt barn få av Gud. Då har det barnet, som älskar med Guds

kärlek, en större gåva och är rikare och lyckligare än den största predikant eller den lärdeste professor, som saknar Guds kärlek. Förstån i då, vad i framför allt bören fara efter?

Minnesvers: 1 Kor. 13: 13. Nu förbliva tro, hopp, kärlek, dessa tre, men störst ibland dem är kärleken.

J. B. Gauffin.

Evangelistkurs

hålles v. Gud i *Karlstad* även under instundande höst med början den 30 okt. kl. 8 e. m. Yngre och äldre män med håg och anlag för evangelistverksamheten, vilka önska deltaga i kursen, insände i god tid sina ansökningar jämte rekommendationer från församling, förening eller enskild trovärdig och känd person till pred. Alfr. Larsson, *Karlstad*. Dubbelt porto bifogas.

Kursledare bliva pred. Alfr. Larsson och J. Forslund.

Enoch Olsson.

Bibelskurs

hålles, vill Gud, i *Östersund* under instundande november med början tisdagen den 1 i samma månad. Till kursen, som ledes av nyvalde distriktsföreståndaren O. W. Genander, inbjudas såväl sådana, som tro sig kallade till predikanter och söndagsskollärare, som ock sådana, som endast för bibelns studium däri vilja deltaga. Anmälningar, försedda med vederbörliga rekommendationer, ställas till pred. Axel Karlsson, *Östersund*, före den 15 oktober. Logi och kost anskaffas till billigt pris.

D. Melchersson.

Joh. Hellström.

Predikantmöte hålles i *Sunne* den 15—18 inst. september efter program, som framdeles närmare meddelas i ortstidningarna. Predikanterna inom 7:e distriktet uppmanas allmänt deltaga.

Enoch Olsson.

Örebro läns kristliga Ungdomsförbunds ungdoms-, nykterhets- och fosterländska sommarmöte hålles i Örebro söndagen den 31 juli. Kandidat Moseson och predikant Olofsson fr. Kristinehamn, missionär Högberg m. fl. medverka.

E. Ungerth.

Missionsmöte hålles i *Vaxholms* missionshus söndagen den 31 juli kl. 11 f. m. och kl. 5 e. m. Predikanter bliva: P. Mårtensson från Göteborg, missionssekreterare K. J. Gustafsson från Stockholm, P. O. Nyberg m. fl.

Sång av en säng- och musikförening fr. Sthlm.

Alla välkomna!

Styrelsen.

Södermanlands predikantförbund håller sitt halvårs-möte i Flen 7—9 september med början första dagen kl. 3 e. m. Anmälan om logis göres minst åtta dagar förut till pred. G. Pettersson, Flen. Frågor till mötet insändas före 21 aug. till

O. W. Genander,
Nyköping.

Missionsskolan på Lidingön.

På Svenska Missionsförbundets förlag har utkommit:

Svenska Missionsförbundets Missionsskola

av P. Waldenström.

I denna bok lämnas en redogörelse för Missionsskolans uppkomst och utveckling intill närvarande stund. Synnerligt utförlig är beskrivningen över det storartade byggnadsföretaget på Lidingön. Författaren skildrar, huru tanken härpå först väcktes, huru planerna utarbetades och huru arbetet påbörjades och fullbordades. Mycket intressanta äro författarens skildringar från sina resor i landet för att insamla de summor, som erfordrades. En fullständig beskrivning lämnas också över husets inredning samt över arbetsordning och förhållanden vid skolan. Till sist gives en förteckning över alla, som tecknat bidrag till verket, ävensom alla församlingar och enskilda, som utan teckning bidragit med större eller mindre summor eller gåvor in natura.

Boken är försedd med ett stort antal fina illustrationer: fotografier över skolan under dess Kristinehamns- och Stockholmstid samt en massa exteriörer och interiörer från skolutuset på Lidingön och dessutom porträtt av föreståndare och lärare från första tiden intill nu.

Priset är 1 krona pr ex. Vid partiköp lämnas 25 % rabatt.

Rekvisioner insändas till

Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.

I Svenska Missionsförbundets

Missionsbokhandel,

Brunkebergstorg 24,

(från och med 1 sept. Drottninggatan 94)

tillhandahållas *Biblar, Testamenten, Sång- och Psalmböcker* m. m. ävensom *all den religiösa litteratur*, som utgives av våra mera kända och aktade bokförlag.

Dessutom finnes ett rikhaltigt lager av *Taylor* med och utan ram, *Fotografier, Textade bibelspråk, Vykort, Skrivmaterial, Album* m. m., m. m.

Kommissioner från landsorten å bokförlagsartiklar, som ej kunna erhållas på Svenska Missionsförbundets Expedition, mottagas av bokhandeln och expedieras billigt och omsorgsfullt.

Likasa upptages prenumeration å tidningarne *Missionsförbundet, Pietisten, Ungdomsvännen, Barnavännen* ävensom å andra kristliga tidningar.

All behållning på affären tillfaller missionen.